

Читање стихова *Писма Европи* је садржај и тематски оквир видео-рада Катарине Здјелар *Reading "Europe Where Have You Displaced Love?" „Док читам „Европо где си зацурнула љубав?“* који је био део ауторкине изложбе *Граничне линије... Увјжбавање блискости [Borderwork (Rehearsing Proximity)]* у Галерији *Podroom*.

Културни центар Београда захваљује се ауторкама и преводитељки.

ОТВОРЕНО ПИСМО. УВЕЖБАВАЊЕ БЛИСКОСТИ.

Атена Фарокзад *Писмо Европи*

Европо, дала сам ти све и сада сам ништа.
Европо, две стотине шездесет евра и шездесет седам центи, јануара 2018.
Не могу саму себе да поднесем.
Европо, када ћеш да престанеш да ратујеш против човечанства?
Носи се са својим комплексом Исуса.
Није ми добро, немој да ми сметаш.
Немам намеру да напишем песму док не будем расположена.
Европо, када ћеш да одеш у пензију?
Када ћеш да скинеш одећу?
Када ћеш да посматраш себе из гроба?
Када ћеш да постанеш достојна милиона својих гастарбјатера?
Европо, зашто су ти библиотеке пуне суза?

Лето је било дуго и суша се шири.
Ни у једној робној кући нема вентилатора.
Ускоро више немаш ни климу за живот, ни неко благостање.
Маштам о зидинама на које ћеш наићи кад се догоди катастрофа.
Европо, понављај за мнош:
Фудбалери могу да буду Французи који су Африканци који су Французи.
То није компликовано.
Изгледа да сви разумеју последице колонијализма, осим тебе, узрока.
Европо, ти си авонадо који иструли пре него што сазри.
Ти си склониште у коме има места само за станодавца.
Имаш телефонску слику о себи, ништа се не хвата.
Ти си преувеличана морална мрља на мапи.

Европо, шездесет три године пре Лампедузе, Сезер је написао да те је немогуће одбранити.
Колико изрбвих у Средоземљу ове недеље?
Свака мртвлица која форсира твоје границе је објава рата.
Презрени на свету хоће благостање које су сами створили.
Европо, када ћеш да направиш Брежит од себе?
Ти си забрана ношења мараме у Француској, забрана минарета у Швајцарској, закон о наниту у Данској.
Ти си министар унутрашњих послова Италије који цитира Мусолинија.
Ти си азиланти на повоцима у Мађарској.

Најгора од свих је ипак Данска.
Данска личи на гвоздена врата без лепих речи.
Једног дана ћу закључати Данску са свим изгладнелим белим медведима на Гренланду.
Једног дана ћу красти кола из гаража у Данској.
Једног дана ћу од Ларса Лекеја Расмусена да направим план за гета.
Једног дана ћу да се осветим за све спаљене избегличке кампове.
Једног дана ћеш молити свеROME за опроштај.
Једног дана ће чувари синагога постати прекобројни.
Једног дана Даблин ће само бити име једног твог града.

Европо, једног дана ћу јести колаче са Шором, и Мирјам, и Ханом.
Нико неће подизати обрве кад уђемо у најотменију послистичарницу.
Нико нам се неће обраћати на енглеском.
Префињеним кашичицама промешаћемо шољице.
Пустихћемо ћерке да наруче све што виде.
Нико неће скретати поглед кад питамо има ли дечјих столица.
Нико неће уздисати кад деца нешто прослу.
Европо, белци сваког дана пљују за нама у метроу.
Они озбиљно мисле да су им места за седење дата рођењем.
Европо, изгледа да се ниси опоравила од црне смрти.
Европа, то су муслимани.
То су муслимани, и Јевреји, и Роми, и Африканци.
И они који изгледају као муслимани и Африканци, али то нису.
И они који су били Јевреји, али су чинили све да то сакрију.

Европо, када ћу моћи да пишем песме са самопоуздањем осредњег белца?
Колико си их жртвовала у заливу Гвантанамо?
Када ће Палестина да учествује на танкичењу за песму Евровизије?
Када ће твоје границе престати да прогоне планине Урала?
Када ћу да уђем у самопослугу и својим лепим лицу платим оно што ми треба?
Европо, како толико твојих нација могу да буду монархије?
Мислиш да је ово бајка за децу?
Докле ћеш да се претвараш да Робеспјер није постојао?
Еразмус је најгоре што се десило мојим универзитетским студијама.
Онукирала сам University Denis Diderot и спавала са свима северно од реке.
Факултет за лингвистику ме више ниједан не је вратио.
Мина и Бахар су се одселиле, не верујем да ће се вратити.
Европо, упишхила сам се над је грчки кампониција скренуо с пута.
Али само је хтео да ми покаже неки антички храм.
Волиш Аристотела, али мрзиш Грке.
Волиш да рачунаш, али мрзиш Арапе.
Волиш Сигбјернове песме, али мрзиш Саме.

Волиш да китиш балкон, али мрзиш номшије.
Волиш лисице, али мрзиш сенк.
Европо, шта ће доћи после тебе?
Није ни чудно што је Еци имао чир на желуцу.

Европо, одавно нисам чезнула за Гертрудом у Улици Флерис.
Авангарда је само рекламни трик империје.
Пикасо је машинерија Гернику и рекао: Бик је бик, а коњ је коњ.
Твоја машинерија је превисше.
Натерала си ме да пожелим да идем на чартер путовање.
Мора да постоји неки други начин да се споразумемо.
Европо, пре двадесет година мрзели смо реч мултикултуралност, јер је од нас правила разлику.
Сада те прекинемо да непознатом пожелим добродошлицу.
Европо, понављај за мнош:
Willkommen, bienvenue, welcome.
Willkommen, bienvenue, welcome.
Fremde, étranger, stranger.
Glücklich zu sehen, je suis enchanté.
Happy to see you, bleibe, reste, stay.
Опет причам сама са собом.

Европо, као дете сам била комунистична, ни због чега се не кајем.
Продавала сам новине на ходнику у школи.
Мој наставник биологије их је увек куповао, иако је био десничар.
Говорио је да је Источни блок важан ради равнотеже.
Европо, док ово пишем у глави ми се спушта гвоздена завеса.
Чезнем за Петом интернационалом.
Коју годину да ставим као издају социјалдемократије?
Кад ходам поред Ландверкманала, Роза Луксембург шапуће да јој је хладно.

Европо, Рилке и Шели су упркос свему били велики песници.
Sacré-Cœur ма сјајан поглед, а зеленило у Трансилванији нестварну нијансу.
Упркос свему обузме ме сета над се Дунав светлцу.
Упркос свему брине ме да ће Северно море поразити Ротердам.
Упркос свему гуглала сам *fun facts about Albania*.
Упркос свему ближи су ми хици у Сарајеву од сопствене историје.
Упркос свему у Словенији постоји место које се зове Јерузалем.
Ту су се крсташи скривали кад нису имали снаге да иду до краја.
Европо, *la mission civilisatrice* не може да се одвоји од хришћанства,
хришћанство од феудализма, феудализам од индустријализма, индустријализам од капитализма и капитализам од варваризма.
Схватам зашто је романтизам дошао после просветитељства.
Схватам зашто је Марији Антоанети дојадио хлеб.
Схватам зашто је Микеланђело прихватио посао у Сикстинској.
Стално мешам Версај с Вишијем и Вајмар с Ватерлоом.
Схватам зашто је киша падала у Верленовом срцу.

Европо, једног дана одржаће се конференција у Лагосу и Африка ће поново да исцрта твоје границе.
Нигерија ће добити Балтик, без Литваније, која иде Анголи.
Алжирка хоће Пољску, минус Варшаву.
Камерун узима све између Нормандије и Гибралтара.
Демократска република Конго и Република Конго договарају се о остатку.
Званични језици у Европи постају лингала, минконго и свахили.
Нико не жели нордијске земље, све шуме су изгореле.
Становнике поробљавају и продају у луци и Гетебору.
Многи умиру на мору, иако је ловидба кратна.
Пренивеле распоређују по континенту, с нагласком на Јужни Судан и Еритреју.
Половина убрзо умире од домаћих болести.
Али деца могу да раде и двадесет пет нордијских генерација одраста у ропству.
Енглеску нико неће, али Боцвана се жртвује.
После гласања, Шкотска и Велс припадну Сомалији.
Једина слободна европска нација је уједињена Ирска.

Нисам имала појма да је песма *The Cranberries* о ИРА-и.
Европа, то нисам ја, то није моја породица.
Боље би било да *Spinning Jenny* никад није измишљена.
Доста тога би нас поштедело да су се Маркс и Енгелс аутовали.
Европо, неки који хоће да затворе границе да не заштитили радничке плате з деца Мајских протеста које су заборавила да радници немају отаџбину.
Да ли си само зла или је ово нека лоша шала?
Надам се да су оне које су спале у лову на вештице биле у дослуху с ђаволом.
Надам се да се Галилео Галилеј подругљиво церена на свом небу.
Надам се да фокино сало стварно помаже против магарећег кашља.
Надам се да Џеси може да увезе колико јој је потребно.
Надам се да ће Јелинек да купи острво за паре.
Надам се да Чешка неће испразнити државну касу на осветљење прашких споменика.
Надам се да ће све демохришћанске партије пасти испод цензуса.
Надам се да партизани још увек живе у планинама.
Надам се да они кришом гледају фашисте онако како ти кришом гледаш куниће.
Надам се да ће Ејми Вајнхаус да васкрсне и да ће запевати на мојој сахрани.
Надам се да ће Фројд да назове твоје стање по Марин и њеном оцу:
Ле Пенев комплекс.

Европо, већина вођа странака у Шведској поистовећује се с Пиги Дугом Чарапом.
Али личе на убице Бамбијеве маме.
Сваког дана се питамо да ли да средимо двојно држављанство да бисмо имали куда да бежимо.
Или ће то довести до наше депортације.
Чујем како све више људи прича о Португалу.
Препознајем блеф кад га видим.
Имала сам осам година кад је избио рат у Југославији.
Имала сам девет кад сам доживела босанске другове у одељењу.
Нисам могла да укапирам да су и они избеглице као ми, иако су Европљани.
У Београду се Титов маузолеј налази десно од иранске амбасаде.
Ена и даље каже да прича српскохрватски.
Наш најмањи заједнички именилац је баклава.
Европо, награда за најсиromaшињу кухињу и ове године припада теби.

Европо, у Барселони сам демонстрирала за право на абортус.
Сањала сам да су ми тенкови прегазили тело.
Видела сам празне столице на тргу у Кракову.
Али пре ћу да читам Викториа Клемперера него да посетим логоре смрти.
Европо, речи могу да буду попут веома мале дозе арсеника.
Европо, кад фашисти убијају децу, ти подињеш националне заставе.
Недам се да се твоја прича заврши у муљу и блату.
Европо, ово је заиста епоха заборавана.
Завршићу или као Улрике Мајнхоф, или као Италија у Светском првенству у фудбалу.
Мој психоаналитичар слаже се са свим.

Љута сам на комунизам што је уништио сан о комунизму.
Љута сам на Шведску академију што феудализму даје лош глас.
Љута сам на Исланд зато што језик није прљав веш.
Љута сам на Орфеја што се није стрпео.
Љута сам на Лутера што никад није ишао на одмор.
Љута сам на Габријела што се неће преселити у Багармосен.
Љута сам на Путина због оног с џудоом.
Љута сам на Меркелову зато што није ањебо.

Европо, они који никад нису гласали за лабуристе сада воде Корбинову кампању.
Стварно сам полагала наде у Сиризу и још се уздам у Подемос.
Иако деле пароле с Обамом.
Европо, одвила сам ћерку у *Zoologischer Garten*.
Уплашила се жирафе, али је хтела да загрли лава.
После смо отишле у Пергамски музеј.
Хтела сам да јој покажем капију која носи њено име.
Заспала је у колицима, а ја сам само мислила на пљачку Вавилона.
Европо, одбијам да учествујем у разговорима о тероризму који не крећу од рата за нафту.
Посадићу оружје за масовно уништење у улици Даунинг стрит 10.
Европо, колико нас је било на улицама 2003?
Колико си их ипак убила?

Европо, колико год пута да Лондон зовео Средњи запад а САД Далени запад, понашаш се као да је златно бобом краља Леополда.
Европо, кад је долом човеу настало претешко?
Још увек не могу да испричам шта си деведесетих урадила нашим родитељима.
Нисам објаснила зашто носим лазерске оловке у ташни.
Сећаш се белих руку на реверима санкоа?
Сећаш се оних који су наздрављали у мадридским кафанама кад је Пиноче добио срчани удар?
Сећаш се оних који су чупали носу кад је Милошевић умро у затворској ћелији?
Сећаш се оних који су пљесали на улицама Лондона кад се Тачерка шлогирала?
Сећаш се бабине петролеј плаве мараме?
Сећаш се мене с никама на глави?

Свако је могао да унапира да заједница за угаљ и челик није за пролетаријат.
Свако зна да радници могу само окове да изгубе.
Европо, немој да обавести становнике Лезбоса да су лезбејке већ победиле.
Свако, мислим да би ми се краљица Кристина допала.
Мада не знам да ли бих се ја допала краљици Кристини.
Од свих који су овде живели мој љубимац је Спартак.
Ништа што смо научили у школи не слаже се са стварношћу.
Хоћу да Оцелан постане председник Европске комисије.
Хоћу да се твоја прича заврши у муљу и блату.
Хоћу да се првица о нама заврши као филм Прајд.
Хоћу да синдикални покрет ухвати квир активисте за руку, да квир активисти ухвате оне без папира за руку, да они без папира ухвате своју децу за руку, да деца ухвате своје куниће за руку, да кунићи у ранцу понесу деци флашу с водом.
Хоћу да камбоџански сељаци спале наш новац од папира.
Хоћу да заборавам да је свет преполовљен због моје слободе избора.
Хоћу да се забрани трансационално усвајање.
Хоћу да моја деца припадну неком другом.

Европо, гори у Клишију, гори у Бринстону, гори у Хусбију.
Гори ми у очима када читам новине.
Допустићеш да твојим осећањима управљају десничарске медијске куће?
Било је више слободе штампе у доба Викинга него у твојим демократијама.
Европо, уводници либерала су ти потпуно испрали мозак.
Не би препознала свој суноврат да ти се набјеи у лице.
Европо, читала сам Алена Гинзберга као дете, призајем све.
Европо, учела си да довршиш оно што нико није.
Убила си моју браћу.

Европо, где си затурила љубав?
Шта си урадила са својим малим духом?
Где си сакрила мушкатле?
Кад ћеш да се заглавиш на безбедносној контроли?
Кад ће да те изведу пред Хашки трибунал?
Кад ћеш да саслушаш избеглице уместо новинаре прерушене у избеглице?
Европо, да ли је ово тачно?
Моја ћерка је праунаку украјинских Јевреја који су побегли од погрома, унуна иранских и аргентинских комуниста који су побегли од диктатуре, дете уморних Швеђана који се надају да ће моћи да остану.
Европа, то су они проклети јебени Данци говнари.
Данској је властољубље попило мозак, хоће живне да нас поједе.
Једног дана основаћу БДС – покрет против крајње.
Једног дана свраке с Фарских острва поклјуцаће Данску.
Једног дана ће халал нобасица бити дозвољена у Данској.
Једног дана ћу раставити Данску као Леголанд.

Европо, одбијам да се одрекнем своје опсесије.
Одбијам да дођем до поенте.
Одбијам да купим Берлински зид.
Ништа нисам рекла о милионима сиромашних који живе у твојим жардињерама.
Ништа нисам рекла о твојим затворима.
Ништа нисам рекла о томе како сам те ноћи заспала уз Илвину успаванку.
Ништа нисам рекла о томе како ће се распасти породичне везе.
Чернобил и Чеченију остављам за неки други пут.
Надам се да пробијају моја осећања према Данској.
Европо, остави ме на миру, знам шта радим.
Доста ми је твојих жалосних затвева. Пустим жену да живи.
Како да напишем жалопојну у твој безнаденом духу?
Шљивин цвет и овде опада.

Да си ме само видела како долазим код Пазолинија.
Да си ме само видела како побеђујем ветрењаче.
Европо, моје квир раме се ишчашило.
Почело је коначно одбојовање.

Stockholm, август 2018.

